

VI. Epilog

Na scéně Kartágo. Všichni mrtví, všude krev. Na scénu vchází zleva Dívka s kartónem, ale tentokrát svou ceduli, na níž je nyní napsáno „Pátek 13.“ neukazuje, nýbrž se s nevěřicným výrazem kouká po mrtvolách. Z druhé strany vyjdou Druhé housle, které taktéž nemohou uvěřit tomu, co se stalo. Sejdou se uprostřed a podívají se na sebe s hrůzou v očích. Pak si jdou sednout na židle a tváří se, že je nikdo nevidí.

Johann (*revmaticky vstává, protože předtím sedal*): „No a odtud už to vlastně znáte. Takže takhle se to událo.“ *rozhlíží se po mrtvolách, obchází je, zamyšleně filosofuje* „To je zmatek, co? Ani já sám pořádně nevím, kdo vlastně co udělal, a jestli to bylo správné nebo špatné...“ *mávně nad tím rukou, sejde si, oznamuje divákům, takovým tím hlubokomyslným hlasem, kterým se ukončují velké příběhy* „Ale to je jedno. Já cítím, že si za to všechno mohli sami, a to mi stačí. Takže tím náš příběh končí, že? Promiňte, jestli byl trochu moc dlouhý, jsem starý a mám ve zvyku vyprávět. A promiňte, zda vám to celé připadalo tak trochu jako klišé... Ale konečně – klišé lidi uklidňují. V jejich životech, v příbězích... anebo i ve filosofii. I morálka má svá klišé a dobře tomu. Jak bychom jinak věděli, co je správná věc, dřív, než je příliš pozdě jednat?“ *už by se chystal k odchodu, když si náhle vzpomene* „Och, a ještě jsem vám slíbil nějaké ponaučení, že? Tak počkejte, nechte mě přemýšlet. Co třeba toto? Vždycky dbejte na to, abyste dobře věděli, co řeknete, než umřete. Ať pak po smrti nevypadáte jako pitomci!“

Varianta a):

Johann: „Allons!“

Johann se prudce otočí zády k divákům a zvedne ruce; na toto pokynutí se čtveřice studentů zvedne, s nepřátelským výrazem se seřadí před Johanem čelem k divákům a ukloní se. Dá-li Bůh, diváci začnou tleskat a k hercům se připojí ostatní.

Varianta b):

Na scénu se s halekáním hartusácky vyškrábou další čtyři studenti, tedy Hlad, Válka, Smrt a Mor. Johann před nimi překvapeně couvá. První Mor praští svým batohem o zem.

Mor: „Žumpa.“

Johann (*hned se dívá z příchozích na diváky, zmocňuje se jej zoufalství. Úpěnlivě zakřičí*): „Allons!“

Na Johanovo znamení studenti vstanou, seřadí se vedle druhých čtyř studentů a všichni se svorně pokloní. Diváci propukají v burácivý potlesk, házejí kyticemi, fanynky vřeští a sápour se na jeviště. Na scénu přichází zbytek ansámblu a sklízí ovace kosami.